

A 2005-ik évi Útmutató novemberi igéje:

Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére. (1Thessz 5,23)

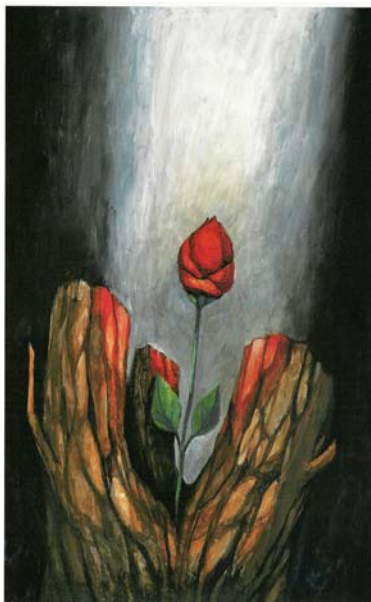
Meditáció

A reformáció öröksége

„Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát.” (Kol 4,3)

Ajtóinkat bezárjuk. Ki tudja, mi érkezik kívülről, mi bolygatja meg a magunk számára biztonságosra és kényelmesre formált világunk. A zárt ajtók biztonsága kirekeszt minden zavarót és elgondolkodtatót, garantálja a kiszámíthatóságot és állandóságot. Bezárt ajtóink elzárnak a külvilágtól - mögöttük a magunk formálta és így magunkra formált világban önmagunkkal foglalkozunk. Számba vesszük kapcsolataink, szortírozzuk tárgyaink, értékeljük lehetőségeink. Ismerős mosollyal köszöntjük a megszokottat, némi büszkeséggel álszent-alázatosan tekintünk az elértre és megriadunk minden újdonságtól. Eszünk-iszunk, dolgozunk, élünk megszerzett javainkkal. Kérdezni nem kérdezzük, elfogadjuk olyannak a világot amilyen, hisz úgyis szelektálunk belőle. Elutasítjuk azt, ami magunkra formált világunkba nem fér bele, vagy azt felborítaná, átvesszük azt, ami erősíti és igazolja álláspontunk. Átadjuk magunkat azzal, hogy önálló egyéniségek vagyunk, gondolkodunk is – persze megint csak önmagunkról.

Számon tartjuk értékeink. Van tudásunk, amely csak a láthatókat és megtapasztalhatókat kezeli valóságként, amellyel értékelünk és kiszámítunk, amelyre a kétszer-kettő hideg józanságával támaszkodunk, amellyel manipulatív módon igyekszünk befolyásolni emberek gondolkodását és véleményét. Van igazságunk, amely vaksága közismert, amely alapján oly szeretetlenül külön választjuk a magunk szerint fehéret az általunk feketére piszkítótól, a jót a rossztól, amellyel követeljük a bűnös bűnhődését és igazunk nyilvános napfényre kerülését. Van magunk teremtette hitünk és életfilozófiánk, amely megadja életünk alapjait és motivál bennünket. Aztán ha valamiért nem tetszik a régi hit, hát lecseréljük azt. És persze, megint csak a mi gondolataink és érzéseink minden értékelésünk és szemléletmódunk alapja.

Koldusok vagyunk, ez az igazság! – ezek voltak Luther Márton utolsó szavai. A reformáció azt jelenti, hogy felismerem koldusságomat, felismerem, hogy semmim nincs, amim van, azt mind úgy kaptam. A reformáció azt jelenti, hogy kinyitom ajtóim, beengedem Krisztust az életembe, és hagyom, hogy formáljon és alakítson. A reformáció azt jelenti, hogy Jézus Krisztust helyezem az életem középpontjába, igéjét és útmutatását választom értékeléseim és döntéseim mértékévé, még akkor is, ha ez ellentmond emberi gondolataimnak, a józan ész számításainak.

Jézus Krisztus nem kiszámíthatóságra és állandóságra, hanem megújulásra és naponkénti megtérésre hív bennünket. Igéjével, jelenlétével formál és alakít bennünket. Tudást ad, amely megállja az idő próbáját, amelyet nem kell minden időszakban újraértékelni, amely nem a mi gondolatainkon alapul, amely örök. Krisztus titkának ismeretét adja, ami röviden és egyszerűen összefoglalható: Szeret bennünket az Isten! Úgy szeret, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ne vesszünk el, hanem nála, vele és általa örök életünk legyen. Igazságot ad, amely nem a magunké, de amelyre támaszkodhatunk.

Biztonságot ad, amely kimondhatja: Bármit elvehetnek tőlünk, örökségünk a menny, az isteni hajlék, örökségünk Jézus Krisztus jelenléte életünkben – amely nem elvehető, amelytől semmi el nem választhat, csak magunk utasíthatjuk el. Hitet ad, amely nem magunk építette szellemvilágból, hanem Jézus Krisztustól kapja erejét, amely lehetővé teszi, hogy ne magunkat prédikáljunk, hanem azt, aki minden erő és szeretet forrása, akiben életünk van és aki éltet minket. Jézus Krisztust.

A reformáció nem csak a protestánsoké. A reformáció mindenkié, aki hagyja, hogy a Lélek kinyissa szívét Jézus Krisztus előtt. Aki kéri, hogy Isten igéje megszólaljon számára, és az igében megnyílik előtte a Krisztus titka, Isten evangéliuma.

Tisztelt Olvasónk!

Hagyományainkhoz híven adományozásra hívjuk fel támogatóinkat. Kérjük, ezúttal is gondoljanak rá, hogy a (lakásfelújítás hiteltörlesztésével is) megnövekedett működési költségeink jelentős részét az Önök adományai fedezik, és az újság megjelenését szintén csak az Önök támogatásával tudjuk folyamatosan biztosítani. Megköszönve eddigi személyes támogatását, kérjük továbbra is segítse munkánkat.

Kovács József
pénztáros

Istentiszteletek – Bécs 7. Lindengasse 44/a.

2005. november 6.	16.00 óra	Istentisztelet úrvacsoraosztással
2005. december 4.	16.00 óra	Istentisztelet
2006. január 8.	16.00 óra	Istentisztelet

Bibliaórák – Bécs 6. Capistrangasse 2/15

2005. november 15.	17.30-18.30 óra	Téma: Szentségeink - Úrvacsora
2006. január 17.	17.30-18.30 óra	Téma: Istentisztelet

Egyéb hirdetett gyülekezeti alkalmak:

2005. november 5-én (szombat) 15.00 órakor ökumenikus istentisztelet volt Bad Deutsch Altenburgban (Marienkirche-Bergkirche), ahol halottainkra emlékeztünk. Megemlékezés és koszorúzás volt ugyanitt az ausztriai magyarok szimbolikus sírjánál a temetőben.

2005. november 8-én (kedd) 19.00 órakor kezdődő bibliaórájára hívtunk bennünket a Neubau/Fünfhaus-i evangélikus gyülekezet. (Ennek a gyülekezetnek helységeit használjuk istentiszteleteinken és egyéb alkalmainkon.) „Diaspora in der Diaspora” címmel mutatjuk be gyülekezetünk, valamint alkalom nyílik ennek az osztrák gyülekezetnek és tagjainak közelebbi megismerésére is. A közös bibliaóra helyszíne: 1070 Wien, Lindengasse 44/a. Kápolna

2005. december 1-én (csütörtök) 17.00 órától a Capistrangasse-i lelkészi hivatalban tartjuk presbiteri összejövetelünket. Szeretettel várjuk a presbitereket és a kooptált tagokat gyülekezeti ügyeink megbeszélésére.

ADVENT AZ EVANGÉLIKUS KÖZPONTBAN

*Evangelische Kirche in Österreich.
Evangelisch sein in Österreich.
Minderheitsgemeinden – Ungarische Gemeinde*

Szeretettel hívunk mindenkit 2005. december 13-án (kedden) 18.00 órakor az Ausztriai Evangélikus Egyház központjába, ahová Herwig Sturm evangélikus püspök hívtott bennünket adventi együttlétre. Az alkalmon püspök úr bemutatja az Ausztriai Evangélikus Egyház életét, az evangélikusság szerepét és jelentőségét Ausztriában. Adventi meditációval lelkészünk, Solymár Mónika szolgál. Az adventi estét zenei darabok is színesítik, az alkalmat büfé követi.

Az adventi est időpontja: 2005. december 13 (kedd) 18.00 óra

Helye: *Evangelisches Zentrum*
1180 Wien, Severin-Schreiber-Gasse 1+3

Az Ausztriai Evangélikus Egyház küldöttsége a Romániai Evangélikus Egyház meghívására a reformációi ünnepre és teológiai konferenciára Sepsiszentgyörgyre érkezett. Az útról valamint az erdélyi evangélikus egyház életéről a következő számunkban számolunk be, most a reformációi ünnepi istentiszteletről a sepsiszentgyörgyi Háromszék napilapban megjelent cikket közöljük.

A reformáció ünnepe

Egy a Lélek

Ne féljete megvallani hitetek, ne féljete megvallani önmagatokat – hangzott el tegnap este több alkalommal – magyarul és németül egyaránt – a sepsiszentgyörgyi evangélikus templomban a reformáció ünnepén tartott istentiszteleten, amelyen erdélyi történelmi egyházak képviselői is jelen voltak. Köszöntőjében Adorjáni Dezső Zoltán püspök megjegyezte: az egység, a harmónia, a szeretet egyre inkább az áhítat világába költözik, virtuálissá válik, majd a széttöredezésre, elszigetelődésre utalva kijelentette, szűkebb hazánkban az értékek világa helyett az érdekek világát éljük. A reformáció lényegére emlékeztetve kijelentette: máig valljuk, minden történelmi, politikai megosztottság ellenére egy anyaszentegyház van, Isten országa oszthatatlan, egy a lélek. „Legyen a mi ünnepünk egy nagyon konkrét lépés egy közös úton” – hangoztatta a püspök. Igét dr. Hannelore Reiner osztrák egyházfőtanácsos asszony hirdetett, szavait Solymár Mónika bécsi lelkész tolmácsolta. Magyarul elhangzott köszöntése – Erős vár a mi Istenünk! – után a hitüket elrejteni kényszerülő, egykori „titkos protestánsokról” szólt. Felidézte, annak ellenére, hogy manapság mindenki szabadon gyakorolhatja vallását, annak, aki nyilvánosan megvallja hitét, elutasítással kell számolnia. – Tartósan hinni és remélni túlságosan nehéz egyedül, az élethez közösséggé kell alakulni – nyomatékosított, majd szóba hozva a diaszpórában élők egymásrautaltságát, igehirdetését azzal zárta: „egy kicsivé vált világban fontos egymásról tudnunk, senki sincs egyedül közöttünk”. Zelenák József esperes kijelentette, a világ protestantizmusa 488 évvel ezelőtt azzal kezdődött, hogy egy ember – Luther Márton – nyugtalanul kereste az üdvösségre vezető utat, majd hirdette: kegyelemből, hit által üdvözülök. Ugyanakkor isteni csodának nevezte, hogy az osztrák küldöttség épségben megérkezett Sepsiszentgyörgyre, ugyanis szombaton este Nagyvárad és Kolozsvár között karamboloztak. Az est ünnepi műsorral zárult, ma délelőtt pedig teológiai konferenciát tartanak.

A sepsiszentgyörgyi evangélikus templom

(mózes)

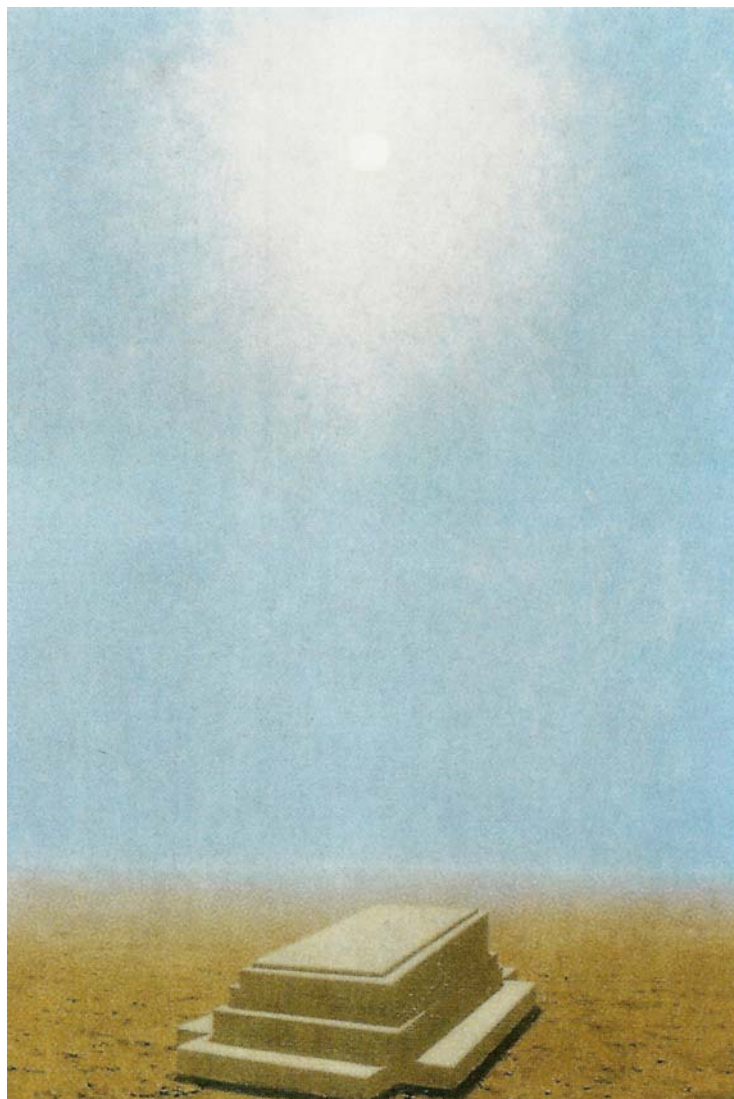
Absender: P.b.b.
 Ungarisch-Evangelische Gemeinde
 AB in Österreich
 A-1060 Wien, Capistrang. 2/15

Gefördert aus Mitteln der
 Volksgruppenförderung.

Erscheinungsort: Wien
 Verlagspostamt: 1060 Wien
 Zul.Nr.: GZ 02Z031072 M

Medieninhaber und Herausgeber: Ungarisch-Evangelische Gemeinde A.B. in Österreich in Zusammenarbeit mit dem Bildungswerk „Péter Bornemisza Gesellschaft“. Alle: A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Tel.: +43/1/5877712. Fax: +43/1/58777124, E-mail: zoltan_ka@yahoo.com.
 Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A-1011 Wien, Schottengasse 6. B LZ 11000. Konto Nr. 0029-04191/00. IBAN: AT701100000290419100; SWIFT (BIC): BKAUATWW

„Közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának. Mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg, ezért akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.”
 (Rm 14,7)

Szerb György: Csonthárfa

Keresztrefeszült, drága csontokon
 Penget az idő halkán, konokon.

A pengetés mögött gregorián
 lágy mollja leng, mint lebbenő lián,

emelve orchidea-koronát,-
 Szeretet hangja szól a koron át,

s az Igazságé, mely mint a Szeretet
 szívárványt sző a csatatér felett.

Ó, emberek, ti hajszolt harcolók,
 most üzennek a messzebről valók,
 feledjete el romlást és valót,
 halott csontokról élön küldve szót

sebeitekre: lesz vigasztalás,
 lesz mennyegző s lesz új honfoglalás
 e szűkre szabott Földön, s az öröm
 virágos táncot lejt a jöttömön,

mert eljövök.

Szeretet lesz nevem,
 mert eljövök, Igazság lesz nevem,
 s mert eljövök, Félelem lesz nevem
 azoknak, akik nem voltak velem,
 míg távol jártam. Addig szól a csont
 igaz zenéje, s tiétek a gond,
 hogy dallamából tisztán értsetek.
 Nagy útra mentem, s mindig értetek,
 közel vagyok már, s újra értetek.
 És megítélek minden életet.

BPT rendezvények:

2005. december 4., vasárnap
17:30 óra

Helyszín: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

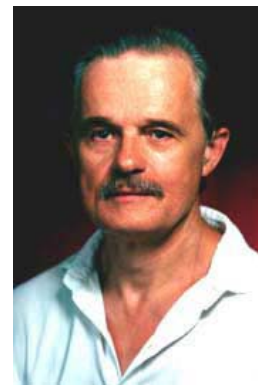
ÁDVENT A KÖNYVTÁRBAN

Közreműködik: **KUNCZ LÁSZLÓ** énekművész
Ádventi ihletésű dalösszeállítását Büki Richárd zeneművész kíséri gitáron

Bevezető: "**Ádventi gondolatok**" -- Bartók Miklós, a BPT elnöke

Kuncz László a pécsi Nemzeti Színház magánénekes, a Magyar Kultúráért díj és a Tinódi Lant kitüntetettje.

A Tinódi Lant magyar zenei díj, amelyet 1999-ben alapítottak. Átadatik október 20-án, a magyar régizene napján, Balassi Bálint születésnapján Budapesten, a Magyar Régizenei Társaság ünnepi hangversenyén, a Magyar Rádió Márványtermében. A díj egy koboz, melyet a Szentendrén élő Nagy Nándor hangszerkészítő mester farag. Kuncz László a XVI. századi krónikás énekes hangszeréhez hasonló kobozt Mészöly Dezső író, műfordító, a kuratórium elnöke kezéből 2001-ben vehette át.

Kuncz László

**Figyelem! Kisgyerekeink számára a Társaság MEGELEPETÉST készített elő!
Ezért mindenkit arra kérünk, ha teheti, hozza magával őket ádventi rendezvényünkre!**

Gratulálunk!

Nagy sikerrel működött közre Joó Imola egyetemi docens, a Bécsi Zeneművészeti Egyetem tanára, október 2-án a perchtoldsdorfi Kulturzentrum-ban rendezett zenekari hangversenyen. Műsorán Mozart barátja és neves kortársa, Johann Ladislav Dussek Esz-Dúr zongoraversenye szerepelt.

A hangversenyen leánya, Fónyad-Joó Victoria, Dvorák Románcát (brácsára és zenekarra) adta elő. A Franz Schmidt Kamarazenekart Prof. Adolf Winkler vezényelte.

A műsor anyagából CD felvétel is készült.

Gazdag szüret Bécsben – szóban, írásban, képen

A Bornemisza Társaság szeptember 24.-én egy nyájas perchtoldsdorfi borozóban nyitotta meg 2005/2006-os évadját. Nyájas mint a környezet és az idei ősz volt **Mészöly Dezső** válogatása is saját prózájából és verseiből. Meghatottan hallgattuk irodalmi emlékezéseit sárospataki kisdiákkorára, vidám mondanivalójának komoly alhangját és komoly versei mögött is a derűs bölcsességet. Örvendtünk, hogy idén másodszer is eljött közénk – dr. Kurucz Rita segítségével - hogy láthatólag-hallhatólag szívesen jött és ő is örült ennek a fesztelen együttlétnek.

Október 15.-én a szépen rendbehozott (megfiatalított!) Capistrangasseban kettős rendezvénnyel folytatta **Lengyel Balázs** literátus Budapestről és **Gyalai István** festő, grafikus, rajztanár, akit Nagyváradról sodort sorsa Bécsbe. (Mindkét vendégről a BPT házi folyóiratának előző számában is volt már szó).

Lengyel a Nyugat negyedik nemzedékének egyik utolsó tagja. „A nagy nyugtalanság“ idejéből “két diktatúra közt“ sok pályatársára (Áprily Lajos, Jékely Zoltán, Ottlik Géza, Mészöly
(az írás folytatása a következő oldalon)

Gazdag szüret Bécsben – szóban, írásban, képen

(folytatás az előző oldalról)

Miklós, Göncz Árpád, Szabó Magda, no meg Nemes-Nagy Ágnes) emlékezett, majd az 1957-es nehéz időre, mikor a fogságban is hitt a "tűnő pillanatban". Amikor saját folyóirata, az *Újhold*, nem jelenhetett meg (mert Lukács György 1948-ban megtámadta, mint a l'art pour l'art képviselőjét), írásait, mint Jékelyét is, a Vigilia közölte. 1972-től ismét kiadták könyveit. Bár tevékenysége az irodalmi vitától az ifjúsági regényen át a kritikai esszéig ívelt, szerelme mégis a versírás maradt.

Itt vette át a szót **Gyalai**, aki akvarelljeit versekhez, illetve a könnyed verselést az akvarellfestéshez hasonlította. Az előadóteremben kiállított képeihez fűzött esztétikai gondolatai (az alkotás mint "spirituális nyitás", az akvarell mint "könnyed szimbólikus tér, melybe a hétköznapokból próbál a művész kilépni") még sokáig foglalkoztatták a közönséget. A számos hozzászólás során szó esett többek közt az alkotás felismeréséről és (zeneműveknél és színpadon) az interpretációról is, mint a kreativitás sajátos formáiról. - Gyalai üde képeire és a magas színvonalú vitára még sokáig emlékezni fogunk.

*

Színek és formák nemes vetélkedése volt látható a Román Kultúrintézet „Szivárvány-tárlat”-án, október elején. A résztvevő képzőművészek közül **Nagy Anna Mária** Aranyosgyéresről sajátosan eredeti üvegplasztikáival lepett meg.

Nehéz munkával a cseppfolyóóra hevített súlyos üvegből könnyed, átlátszó, jégformációkra emlékeztető tárgyakat alkot. A tordai üveggyártás nagy tradíciója íme a művészetben is tovább él. A marosvásárhelyi, ma Ausztriában élő **Pongrácz (Kozma) Hédi** nagyméretű, szivárványszínű képei, részben elvont formákkal, részben díszítő motívumokkal ékeskednek. **Gyalai Istvánné Georgeta Manu** szintén a kolozsvári Képzőművészeti Főiskolán tanult; képei egészen más stílussal tűnnek ki, különösen két festménye, két merész tájkép, mutatja a művésznő erős egyéniségét.

Irodalmi élményt nyújtott október 12.-én a Collegium Hungaricum, amikor két olyan különböző író-költőszemélyiséget juttatott szóhoz, mint a mai "középgenerációhoz" tartozó kedves ismerősünket,

Szabó T. Annát, és az előző korosztályhoz tartozó komoly **Takács Zsuzsát**. Míg Annánál verssé válik a jelentéktelennek látszó apróság is, s ezáltal nem annyira tárgya, mint hangvétele a maradandó, időtlenül költői, addig Zsuzsánál a mából merített futó gondolat és annak valamint önmagának mélyenszántó elemzése válik időtálló poézissé. – Minthogy a Collegium főfeladata a magyar kultúra bemutatása németül, egy németajkú színművésznő adta elő (ifj. Orbán István fordításában) amit előzőleg a két vendég magyarul olvasott vagy szavalt. – Az est anyaga egyben egy, a Collegium által tervezett sorozat és gyűjteményes kiadvány első része.

id. Orbán István

Gyalai István: *Élő kereszt* (aquaforte)